

Til samtlige tilsynsråd

Dato: 28 AUG. 1998
Kontor: 1. kommunekontor
J. nr.: 1997/1029-2
Sagsbeh.: avb
+ 2 bilag

Vedrørende forvaltningslovens afgørelsesbegreb i relation til de kommunale tilsynsmyndigheders virksomhed

I brev af 10. maj 1994, der vedlægges, har Folketingets Ombudsmand – efter afgivelsen af en foreløbig redegørelse af 13. juli 1993 og modtagelse af Indenrigsministeriets bemærkninger hertil i brev af 11. marts 1994 – redegjort for sin retsopfattelse vedrørende spørgsmålet om anvendelse af forvaltningslovens regler på de kommunale tilsynsmyndigheders sager. Redegørelsen er senere optaget i ombudsmandens beretning for 1994, side 143-153.

I brev af 17. april 1998, der tillige vedlægges, har Indenrigsministeriet redegjort for sin vurdering af retsstillingen på området. I brevet har ministeriet endvidere meddelt Folketingets Ombudsmand, at man vil orientere samtlige tilsynsråd om, hvornår de kommunale tilsynsmyndigheders beslutninger har karakter af afgørelser i forvaltningslovens forstand. Spørgsmålet har efterfølgende den 10. juni 1998 været drøftet på et møde mellem Indenrigsministeriet og Folketingets Ombudsmand.

De kommunale tilsynsmyndigheders sager kan herefter i relation til forvaltningslovens afgørelsesbegreb deles op i tre kategorier.

Kategori 1

Denne kategori omfatter sager, som tilsynsmyndigheden - uden at der er taget nærmere skridt til at oplyse sagen eller anlægge konkrete retlige betragtninger - afviser at realitetsbehandle.

Sådanne sager kan ikke betragtes som afgørelsessager i forvaltningslovens forstand.

God forvaltningsskik tilsiger imidlertid i disse situationer, at borgeren får et svar fra tilsynsmyndigheden, der i det væsentlige opfylder begrundelseskravene i forvaltningslovens § 24.

Kategori 2

Denne kategori omfatter sager, hvor det på forhånd er klart, at tilsynsmyndigheden ikke har mulighed for at anvende sanktioner, og hvor det i kvitteringsbrevet til borgeren meddeles, at der ikke vil kunne anvendes sanktioner.

Tilsynsmyndighedens konstatering af, at styrelseslovens betingelser for at anvende sanktioner ikke er opfyldt, er en beslutning, der endeligt normerer retstilstanden i den konkrete sag. Denne beslutning om ikke at anvende sanktioner har derfor karakter af en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Det forhold, at tilsynsmyndigheden på denne måde har truffet en afgørelse, indebærer imidlertid ikke, at tilsynsmyndighedens efterfølgende behandling af sagen med henblik på afgivelse af en vejledende udtalelse om lovligheden af en disposition må anses for en afgørelsessag i forvaltningslovens forstand. I forløbet efter meddelelsen til borgeren om, at der ikke kan anvendes sanktioner, vil det dog følge af god forvaltningsskik, at tilsynsmyndigheden efter omstændighederne partshører borgeren, giver borgeren en begrundelse, der i det væsentlige opfylder kravene i forvaltningslovens § 24 m.v. Spørgsmålet om forvaltningslovens anvendelse i disse tilfælde er derfor af begrænset praktisk betydning.

Kategori 3

Denne kategori omfatter alle øvrige sager, som tilsynsmyndigheden realitetsbehandler.

Alle beslutninger, der træffes af tilsynsmyndigheden om iværksættelse eller ikke-iværksættelse af sanktioner, herunder begæring om tiltalerejsning, har karakter af afgørelser i forvaltningslovens forstand.

Det betyder, at der vil være tale om en afgørelse i forvaltningslovens forstand i alle de tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden har blot en mulighed for at anvende sanktioner, og hvor tilsynsmyndighedens behandling af sagen således kan munde ud i en retligt forpligtende afgørelse.

I de tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden først tager stilling til, om der kan anvendes sanktioner i henhold til den kommunale styrelseslov, samtidig med at tilsynsmyndigheden afgiver en vejledende udtalelse, er der således i hele forløbet tale om en afgørelsessag i forvaltningslovens forstand.

Indenrigsministeriet kan endeligt oplyse, at spørgsmålet om forvaltningslovens afgørelsesbegreb i relation til de kommunale tilsynsmyndigheders virksomhed tillige vil blive et af emnerne på den kommende tilsynsrådskonference i januar 1999.

Med venlig hilsen

Henrik Hasseri Olesen